

ART

Carmel Forest

#2

The House of Dwelling
הבית של הליגה
AFAR Residency Program
תכנית שהות אמן

יערות הכרמל
Carmel Forest

Isrotel Exclusive Collection

”הבית של הלינה” – יולי 2019
”The House of Dwelling” - July 2019

אוצר התערוכה
Exhibition Curator

שרון תובל, אוצר רשת ישראל
Sharon Toval

עריכה
Editing

סטלי סולומונוב
Stelli Solomonov

עוזרת הפקה
Production Assistant

מור שילוני
Mor Shiloni

תרגום לאנגלית
Translation

קליידוסקופ קופירייטינג ותרגומים
Kaleidoscope Copywriting & Translations

עיצוב גרפי
Graphic Design

בסמן/טננבאום
Basman/Tenenbaum

צילום תערוכה
Exhibition Photography

גיא יחיאלי
Guy Yechieli

שער
Cover

אייל אסולין, וירוס, קרטונים משומשים, מנוע רטט, זהב 18K, 430X400X220 ס"מ, 2013
Eyal Assulin, Virus, reused cardboard, vibration motor, 18k gold, 30X400X220cm, 2013

צילום שער
Cover Photography

מתן מיטווך
Matan Mitwoch

ליאור רביב
Lior Raviv

מנהל כללי
רשת מלונות ישראל
Managing Director
Isrotel Hotel Chain

אנו שמחים להציג בקטלוג זה את יצירות האמנות בתערוכה ”הבית של הלינה”- התערוכה השנייה המוצגת במסגרת ארט יערות הכרמל - מיום ייחודי ופורץ דרך מסוגו של רשת מלונות ישראל ואחוות יערות הכרמל.

במיוזם זה מציגים כ-27 אמנים ישראלים צעירים את יצירותיהם ברחבי האחוזה, כחלק מיוזמת רשת ישראל לפעול לקידום אמנות ישראלית בת זמננו.

במקביל לה, מקיימת הרשת יוזמות אמנות נוספות, ובהן: DigiArt - החממה לאמנות דיגיטלית במלון רויאל ביץ' תל אביב, המקדמת אמנים היוצרים במדיה הדיגיטלית, The Lab - המעבדה לאמנות ברח' הרצל בתל אביב, המשמשת סטודיו לאמנים בתחילת דרכם - ותכנית שהות אמן (רוידנסי), המארחת תערוכות אמנים מובילים במלון בראשית ובאחוות הבריאות והספא יערות הכרמל.

תערוכה זו, המוצגת ברחבי האחוזה, היא תערוכת אמנות עכשווית, המציגה את עבודתם של מיטב האמנים הפועלים כעת בישראל, בתחומי הציור, הפיסול והצילום. העבודות כולן נבחרו בקפידה רבה, מתוך רצון לקיים 'דיאלוג' בין היצירה לבין החלל בו היא מוצגת, ובינה לבין הצופה, האורח.

אני מזמין אתכם לסייר בחללים השונים ולהתרשם מן העבודות המרהיבות, ומקווה שאמנות ישראלית צעירה זו שליקטנו כאן עבורכם, תסייע בידינו להעצים את חוויית האירוח שמציעה האחוזה.

Within the pages of this catalogue, we are delighted to present the many evocative, thought-provoking artworks that compose our new “House of Dwelling” exhibition. This is the second such exhibition to be held under the auspices of Carmel Forest Art – a groundbreaking Isrotel Hotels initiative intended to promote contemporary Israeli art.

As part of this unique initiative, 27 contemporary Israeli artists have been invited to display their diverse, fascinating creations throughout the Carmel Forest Spa Resort.

Carmel Forest Art is just one of Isrotel’s pioneering ventures in the art world, which currently include: the DigiArt digital art incubator at the Royal Beach Tel Aviv, for artists who work with digital media; The Lab experimental art space at 119 Herzl Street in Tel Aviv for artists at the very start of their careers; and an artist residency program at the Beresheet and the Carmel Forest Spa Resort, hosting exhibitions by prominent artists.

The House of Dwelling is a contemporary art exhibition that utilizes the entire Resort as its own impressive gallery space, showcasing pieces by the finest artists working in Israel today. Spanning fields such as painting, sculpture, and photography, all the artworks have been curated with the greatest care, stemming from the desire to cultivate a fruitful dialogue between each work and the space in which it is presented, as well as between each work and the viewer – the guest.

I invite you to explore the Resort’s many display areas, where you will doubtless be moved and impressed by the magnificent works you find. It is my hope that this fresh, contemporary collection of Israeli art will help us to enhance the already exceptional hospitality experience guests have come to expect from Isrotel and the Carmel Forest Spa Resort.

כל העבודות מיועדות למכירה. לפרטים נוספים נא ליצור קשר עם הקבלה.

These works are also available for purchase from the hotel. For further details, please contact reception.

הבית של הלינה

The House of Dwelling

Eyal Segal
Gil Desiano Bitton
Eyal Assulin
Carmit Shlomi
Diana Kogan
Yaara Oren
Gilad Ophir
Hadi Kalil
Tziki Eisenberg
Hila Laiser Beja
Aya Eliav
Haya Graetz-Ran
Orit Ishay
Merav Rahat
Moran Kliger
Shay Id Alony
Nir Artzi
Naomi Mendel
Tamar Lev-On
Karin Zur
Yuval Barel
Shira Gepstein Moshkovich
Tamar Roded Shabtay
Merav Sudaey
Evgeny Merman
Tal Amitai-Lavi
Layla Klinger

אייל סגל
גיל דסיאנו ביטון
אייל אסולין
כרמית שלומי
דיאנה קוגן
יערה אורן
גלעד אופיר
האדי חליל
ציקי אייזנברג
הילה ליזר בג'ה
איה אליאב
חיה גרץ רן
אודית ישי
מירב רהט
מורן קליגר
שי עיד אלוני
ניר ארצי
נעמי מנדל
תמר לב-און
קארין צוד
יובל בראל
שירה גפשטיין מושקוביץ
תמר רודד שבתאי
מרב סודאי
יבגני מרמן
טל אמיתי-לביא
לילה קלינגר

Haya Graetz-Ran, Good Girl, Oil on cutting board, Diameter: 29 cm, 2004
חיה גרץ רן, ילדה טובה, שמן על עץ (קדש חיתוך), קוטר: 29 סמ', 2004

אחוזת הבריאות והספא יערות הכרמל גאה לארח את תערוכת האמנות "הבית של הלינה", המתמקדת במושג "הבית" - חלל בסיסי המכיל את פונקציית ההתגוררות או ההשתכנות.

התערוכה חוקרת את ההילה המתקיימת סביב המושג, הן בהיבט החללי, הפונקציות המוכלות עליו, האובייקטים המתקשרים עמו מן התרבות המערבית, והן בתפיסות הנובעות מן המושג במישורים המטאפיזיים.

"בית מלון", הוא מושג דיאדי הטומן בחובו קביעות פיזית יחסית, ופעולה פונקציונאלית ארעית. ה"לינה", המתקיימת תחת קורת גג או כיפת השמיים, מניחה מעטפת דמיונית המגנה על הָלֶן, ברוב המקרים כהשלמה מוחית לפועל עצמו - וה"בית", מושג יחסי בהגדרתו נכללים לעתים גם היקום, כדור הארץ, מדינה, עיר, שכונה, רחוב או חלל המגורים.

"בית המלון" קושר בין המקום לבני האדם, ומשלב בין הקבוע לזמני. בשפה האנגלית המילה Hotel מכילה את פעולת האירוח ללא אזכור למקום עצמו הנותר בגדר השערה או תפיסה. צירוף המלים "בית מלון" עשוי להיות במקור מהמושג "אוהל מועד", שמו של המקדש הנייד, אוהל הניתן לקיפול, נשיאה והרכבה מחדש, בעת נדידת עם ישראל במדבר.

השילוב בין חלל לזמן, מאוד מאפיין את השקפת העולם היהודית בדגש על הזמן. מעניין להשוות בין שני הצירופים, שכן שניהם מקדשים פעולה אנושית של לינה ותפילה המתקיימת בחלל מקורה.

עבור הפילוסוף מרטין היידגר, המקום הוא מיקומם של כל האירועים, בין אם ממומשים או לא. במילים אחרות, בלי המקום אין לאירועים קיום.

שורשו של המונח "השתכנות" מבית מדרשו של היידגר, מתקיים בריבוע שבין הארץ והשמיים (מקום וחלל), האלים ובני התמותה (הקיום והעל-זמניות). על מנת להשתכן, צריך האדם לכונן יחסי קרבה עם כל אחת מהישויות. "ההשתכנות" עבורו אינה אפשרית ללא החופש להיות. אין צורך להעמיד

פנים אחרות משל עצמנו כדי להשתכן. קיומה בהוויה מתאפשר דרך אותו חופש קיומי.

התיאוריה של היידגר נובעת מהתפיסה הגרמנית הקדומה, המחוברת לאלמנטים השונים על כדור הארץ ומתחברת לתפיסות פגאניות תרבותיות, מהן שאבה התנועה הנציונאל-סוציאליסטית (תנועת החירות) את מקורות עקרונותיה, כמו גם התקופה הרומנטית הגרמנית במאה ה-19.

מהם היחסים בינינו, בני אנוש, לבין המקומות בהם אנו שוכנים? כיצד המבנים שאנו בונים משקפים את זהותנו? האם "השתכנות" משמעותה קבעון? או האם המושג מאפשר מחשבה על ניידות?

התערוכה עוסקת בחיבורים השונים שבין החלל לטבע, לצד הפגאני שבנו, לריטואלים הביתיים ולסמלים הקשורים לאותם ריטואלים. אותה פגאניות יכולה לבוא לידי ביטוי בדימוי עצמו או בחומריות, בראשוניות שלה. בנוסף, היא חוקרת את מושג הזמניות - כשלעצמו או ביחס לקבוע - ושינוי המשקל הקיומי שביניהם.

בין אם על פי תוכנן או על פי הצבתן, היצירות המוצגות בתערוכה, מחברות בין תפיסות החלל הפנומנולוגיות לבין אקט הלינה המתאפשר דרך "ההשתכנות". אותו חיבור תמטי מתקיים בתערוכה ברובד המוחשי, המנטלי, הרוחני או הסימלי של המושג.

כך למשל מוצבות בתערוכה יצירות המסמלות תפיסתית את החלל הביתי; המיצב הפיסולי של **אורית ישי** "הבה נרקודה", ראש צבי ענק עשוי קלקר, מתחקה אחר מסורת ציידים בבתים ואחוזות כפריות בהן נהגו להציב ראשי חיות בר שניצודו, או שטיח הקיר גדול הממדים של **תמר לב-און**, "הרוקמת והידעונית", המזכיר סביבה ביתית מוכרת ויחד עם זאת מעין טירה אגדתית, תמהיל של אמת ובדיה המחולל אי ודאות.

הספריות המעוצבות של **מירב רהט**, "כשכוש" ו-"ראונד אנד ראונד", המוצבים כחלק מריהוט בפינת המרגוע, מרכיבים חלל ביתי מוגדר ומתוחם. בנוסף לה, מוצגת עבודת רישום בעזרת חוטים שחורים דקים המודבקים על מצע לבן וממוסגרים כמעין חלון. העבודה "חלון" של **טל אמתיה לביא** משכילה לשחק עם האילוויה הפנים חיצונית. האם אנו נמצאים בחלל ביתי ומשקיפים החוצה או שמה הנוף המצויד הוא חלל פנים של בית גדול?

the Israelites continued their long journey through the desert.

The conflation of space and time represents the quintessential Jewish worldview, with its emphasis on time. It is interesting to compare these concepts side by side, as both "Ohel" and "Mo'ed" sanctify a human action (sleeping or praying) within a sheltered place.

For the philosopher Martin Heidegger, the place is the location of all events, whether they have unfolded or not. In other words, without the place, events simply cannot come into being.

Heidegger's "dwelling" stems from the fourfold reality that exists between Earth and sky (place and space), divinities and mortals (being and supra-temporality). In order to dwell, mortals must establish a relationship with each of the four. For them, dwelling is not possible without the freedom to be. There is no need to masquerade as another in order to dwell. Existence is made possible through the freedom to exist.

Heidegger's theory stems from the early German worldview, which relates to various earthly elements and to pagan cultural imagery, from which the National Socialist Freedom Movement drew its fundamental principles, as well as from 19th century German Romanticism.

What are the relationships between us, as human beings, and the places in which we dwell? How do the structures we build reflect our identity? Does "dwelling" imply permanence? Or does the concept allow for the prospect of mobility?

This exhibition deals with the various kinds of connections between space and nature, alongside our innate paganism, our domestic rituals, and the symbols that correspond with these rituals. This same paganism can manifest in the image itself or in its

The Carmel Forest Spa Resort is proud to host "The House of Dwelling" – a unique art exhibition that focuses on the concept of "the house" or home as a fundamental space serving the function of habitation or dwelling.

The exhibition explores the aura that surrounds this basic concept in terms of a spatial perspective, the functions it embraces, and its connotations within Western culture, as well as the worldviews it has inspired on a metaphysical level.

The Hebrew term for "hotel" is derived from the phrase "house of dwelling." As such, it is a dyadic concept that conflates relative physical permanence with a fleeting functional act. Whether under a roof or the open sky, "dwelling" envelops the sleeper in an imaginary blanket, where in most cases the mind fills in the blanks to create a protective cocoon, while "house" (or home), a relative concept by definition, can extend to the universe, the planet Earth, a country, a city, a street, or an individual residential space.

The "hotel" connects place with people, serving as a conduit between the permanent and the temporary. In English, the word "hotel" is derived from *hospes*, "host" in Classical Latin. Here, it contains the act of hospitality without mentioning the place itself, which remains within the realm of speculation or perception.

Meanwhile, the Hebrew for "hotel" may have its origins in the "Ohel Mo'ed" ("Tent of Meeting") or tabernacle – a portable temple in the form of a tent that could be folded, carried, and reassembled as

יצירות נוספות מקשרות אותנו אל הבית מבעד לדימוי המוצג באופן סמלי יותר. **חיה גרץ רן**, מסמלת מרחבים פיזיים ופסיכולוגיים מבעד לדמויות המצוירות בסדרת ציוריה: הדובי, הילדה, השמלות הלבנות, כל אלה משחקות בעזרת הסמיולוגיה (מבית מדרשו של פרדינן דה סוסיר) בין הסימן - האובייקט הפיזי - המסמן ייצוגה של המילה, והמסומן שהוא מובן המילה. הדובי בציורה אמנם דב צעצע עשוי קטיפה, אך הוא מייצג את אובייקט המעבר המגן על הילדה מפני איומים חיצוניים, ובכך מסמל את האם המגנה.

מורן קליגר מציגה את "שניים על עץ", רישום מתוך סדרת הקופים המפורסמת, בהם היא מרחיבה את המושג ומשמעותו לעולם החי. **אייל אסולין** מציג את המיצב הפיסולי "וירוס", המדמה דחפור לעכביש, כעכבישי הענק של האמנית הצרפתייה הידועה לואיז בורג'ואה (Louise Bourgeois) בשם "Maman" (אמא), סימון של תפיסות פסיכולוגיות ויחסיות בין אם לביתה. עבודתו מדמה מעטפת הגנה, אך גם ערס ומוות. בדומה לעכביש של בורג'ואה, הדחפורים של אייל מגיעים עד לתקרת החלל, כרצון מטאפורי להריסת המחנק, לשחרור מתוך אותה מעטפת חונקת, אל השמיים הפתוחים עליהם היידגר מדבר בתורתו. המעטפת האימהית מוזכרת גם כ"רחם" תפיסתי בעבודת הניאון של **אורית ישי** "על פי ההכרח והצורך". בעבודה זו מוצגת מעין בועה רחמית ובה כיתוב מתחלף בין "אמא" ל"אבא". במי לבחור, או האם בכלל?

באותה נישה מחקרית הקושרת בין הדימוי למושג "ההשתכנות", **לילה קלינגר**, אמנית ומעצבת, בחרה לסרוג בחוטי ענק, אותם היא מעבדת ידנית, מעין כוך / מבנה ענק בפארק האחוזה. העבודה מוצבת בין העצים ומזמינה להיכנס, להתעטף ולהתנחם בבית מחסה פסיכולוגי.

לא פחות ישיר לעין הצופה, מוצבים שני ציוריה של **שירה גפשטיין מושקוביץ**, "שיבולת" ו-"הבית נמצא במקום בו נמצאת שיבולת", המציגים את הכלב וחיות המחמד כסמל ביתי מובהק. ההשתייכות להשתכנות כאן היא יחסית לתרבות מסוימת. ישנן תרבויות כמו באסיה, בהן הכלב חופשי ובוחר בעצמו את בעליו, ובכך משתנה או מתבטל מושג הבעלות (כלב יכול לבחור במספר בעלים ובתים בעת ובעונה אחת). גפשטיין מושקוביץ' מתייחסת בעבודתה לכלבתה שיבולת, שהלכה לעולמה לאחרונה, וסימלה עבודה את הבית.

אחד הדימויים הישירים לתפיסת ההשתכנות של מרטין היידגר הוא צילומה הקטן והעגול של **כרמית שלומי** "ללא כותרת", בו נראה מבנה צריף קטן עטוף בטבע כמעין הגנה מטאפורית, הניתנת להקבלה בין הגנת הטבע על האדם. תפיסתה את הצילום רומנטית - האדם תמיד קטן מאוד ביחס לטבע או לתוצאותיו עלינו.

שני ציוריה של **דיאנה קוגן**, אף הם קשורים לציוריו הרומנטיים של דוד קספר פרידריך, הרומנטיקן הגדול של המאה ה 19. חורבות בתים (במקרה הזה בתים ערביים), כנסיות או מסגדים, הם תפיסה רומנטית בציור. דיאנה מעמידה את המבט כלפי מעלה, כלפי כוחות הטבע, השמיים, היקום, כמעין תפילה לנשגבות האמנות, היצירה והבריאה.

מהרומנטי אל האימפרסיה הרגשית והכל כך צילומית, **מרבסודאי** מזכירה לנובציורה "מתרחצות", בהשראת המאסטר פיס של פול סזאן המודרני, עד כמה נוזלי יכול להיות מושג "ההשתכנות". האם התקיימות דגעית היא השתכנות של הנפש? האם אין אנו משתכנים בגופינו ומקימים אותו בכל שניה שאנו נושמים?

תמר רודד שבתאי משיבה לשאלה זו חלקית. בציורה הלא פחות נוזלי, נראה גופן של שתי נשים מאוד גמישות, היוצרות שתי קשתות המתחברות ישירות לקשתות בחורבותיה של **דיאנה קוגן**. עבודותיה מעמידות את הגוף כאמצעי לזרימה אנרגטית, מן האדמה וחזרה אליה, מעגל אינסופי של תשוקה קיומית המתחבר לרעיון ה-"גוף ללא איברים" (CSO) של דלז וגואטרי (Gilles Deleuze et Felix Guattari), אשר בספרם "אלף מישורים" פיתחו המונח שטבע המשורר הצרפתי ארטו (Antonin Artaud).

האם ישנו קשר בין התשוקה לבין ההתקיימות של היידגר? האין היא הדלק ותנאי להמשך קיומי? עבודות נוספות מותירות אותנו בתפיסה של "הבית" כחוויה פנימית: סדרת ציוריו של **אייל סגל** "טימוטי", בהם נראים נופים ליליים, שקטים, אור ירח, אדמה ושמיים. סגל משחק תפיסתית בין החוויה הפנימית הקיומית לבין החזותיות של ציוריו, המקיפים את הצופה ומדגישים את ההיפוך - "להיות בתוך חלל שקט, מוקף בחוף ותחת כיפת השמיים", לדבריו.

בעבודת הוידאו הפיוטית של סגל, "חול, סופה ועץ לורנס 2013", נראה עץ שיטה בודד במדבר האדום והחולי של ואדי-רם (יירדן), מתנונף בסופת חול.

המדבר מהווה מרחב מגורים פיזי, סמלי ומנטלי, לשבטים הבדואים החיים בו ומכנים אותו "בקעת הירח", בשל דמיונו לפני הירח המחורצים. מרחב של גלות ונדודים, קולות שאבדו בזמן, מוזכרים בשם היצירה. עץ לורנס, מְשֻׁרָה על העץ מרוחו של "לורנס איש ערב", הארכיאולוג, הסופר ואיש הצבא האנגלי, תומאס אדוארד לורנס, שפעל במרד הערבי נגד האימפריה העותומאנית בימי מלחמת העולם הראשונה.

המרחב השבטי הינו גם מעיסוקה של **הילה ליור בג'ה**, המציגה זוג צילומי אוהלים מרהיבים, שצילמה משבטים ברברים במדבר מרזוגה (Merzouga) שבדרום מרוקו. האוהל, בדומה למגוריהם של בני ישראל בתנ"ך, הינו סמל מובהק להשתכנות ארעית; האוהל הבדואי במרח התיכון, היורטה במונגוליה או הטיפי במישורים של אמריקה. האם ארעיות מחלישה את ההשתכנות? האם קביעותה פוסלת כל סוג אחר של קיומה? האם המגורים הקבועים הם נורמה חברתית מערבית?

השבטיות היהודית בנדודיה מקדשת את ההמשכיות ואת האינסוף כמרחב מחשבתי תפיסתי בניגוד לתפיסה המערבית - במקור יוונית ואז נוצרית. האם במובן זה התצרנו? או שמא הנפש היהודית תמיד תראה בארעיות הזדמנות לפתיחות נפשית אישית ומחשבתית?

כל אותה תפיסת "השתכנות" ההיידגריאנית, מציבה מנעד דימויים השאובים מהשבטיות הקדומה והמנהגים הפגאניים. סדרת הטוטמים של **שי עיד אלוני**, "חתכים", אותם הוא בונה מחתיכות עץ שונות שמצא ברחובות, הן מעין הכלאות של חתכי מבנים אדריכליים, טילים בליסטיים או טוטמים שבטיים. הטוטם אפשר לשבטים לחקור את מהותם ולהעשיר את חווייתם הפנימית. כל טוטם מורכב מתכונותיה של הנפש החדשה שהגיעה לגיל הבגרות, ומהווה למצפן רוחני עבור אותו אדם שידע היטב, על פי אופי הטוטם, את תפקידו בשבט. הטוטמים שימשו כגבול, התוחם את אזור הכפר אליו השתייכו, סימנו את מרחב ההשתכנות הפיזית והרוחנית של תושבי הכפר.

באותו מישור קדום, **ניר ארצי** מציג ציורי "קיפו" של שבטי האינקה. ניר חזר לאחרונה משהות של עשרות שנים בדרום אמריקה, ומביא עמו משם עולם דימויים היסטוריים עשיר. הקיפו שימש את שבטי האינקה לתקשורת והעברת מידע בין הכפרים השונים ברחבי המדינה.

present dogs and other pets as a distinct domestic symbol. This association with dwelling is particular to certain cultures. For example, there are some Asian cultures in which the dog is free to choose its own owner, thus altering or nullifying the very concept of ownership (a dog can choose a multiplicity of simultaneous owners and homes). In this work, Gepstein-Moshkovich evokes her own dog, Shibolet, who recently passed away, and who had symbolized home for the artist.

A direct representation of Martin Heidegger’s conception of dwelling can be seen in "Untitled" by **Carmit Shlomi**, a small circular photograph in which a small shack immersed by nature is viewed as a kind of metaphoric defense akin to nature’s protection of humanity. The photograph has a typically Romantic perspective - man is always small and insignificant in relation to nature and its consequences.

The two paintings by **Diana Kogan** are also related to Romantic paintings - the works of the great 19th century Romantic artist, Caspar David Friedrich. Ruined houses (in this case, Arab houses), churches or mosques are a familiar theme within Romantic paintings. Diana casts her gaze upward at the forces of nature, the sky, and the universe, in a kind of prayer for the transcendence of art, creation, and conception.

From the Romantic to emotional and photographic impressionism, **Merav Sudaey** reminds us in her painting "The Bathers" - inspired by the masterpiece by Paul Cézanne, forefather of modern art - of the extent to which the concept of "dwelling" can be fluid. Is a moment of existence a dwelling of the mind? Do we not dwell in our bodies and maintain it during every second we breathe?

Tamar Roded Shabtay answers this question in part. In her equally fluid painting, the bodies of two very limber women form two arches that correspond directly with

apply semiology, as conceived by Ferdinand de Saussure, to the interplay between the sign (or signifier; the physical object), and the signified (the meaning communicated by the sign). Although "The Teddy Bear" depicts a velvet toy bear, it represents the transitional object that protects the child from external threats, thus symbolizing the protective mother.

Moran Kliger presents "Two on a Tree," a drawing from her acclaimed Primates series, in which she extends the concept and its meaning to the animal world. **Eyal Assoulin** presents the sculptural installation "Virus," which creates an analogy between a bulldozer and a spider, reminiscent of the giant "Maman" (mother) arachnids created by well-known French artist Louise Bourgeois, marking psychological and relational perceptions between mother and daughter. Assoulin’s work simulates a protective shell, but also venom and death. Like Bourgeois’ spider, his bulldozers extend up to the ceiling of the space, representing a metaphorical desire to shatter this suffocating boundary, and to be released from this oppressive shelter to the open skies of which Heidegger speaks. The maternal shelter is also mentioned as a conceptual "womb" in **Orit Ishay’s** neon work "According to the Necessity and the Likelihood." In this piece, a caption inside a uterine bubble blinks between "mother" and "father." Who to choose, or should a choice be made at all?

In the same experimental niche, marrying imagery with the concept of "dwelling," artist and designer **Layla Klinger** elected to hand-knit a large structure / cove within the Resort’s garden, using massive fibers. Positioned among the trees, the work invites us to enter, wrap ourselves in the yarn, and take solace in this psychological shelter.

No less prominent are two paintings by **Shira Gepstein-Moshkovich**, "Shibolet" and "Home is Where Shibolet is," which

materiality, in its primacy. The exhibition also explores the concept of temporality - both in and of itself and in relation to the permanent - and the existential equilibrium maintained between them.

Whether by way of their content or their placement, the works presented in the exhibition conflate phenomenological conceptions of space with the act of sleeping, which is made possible through "dwelling." This thematic connection takes form within the exhibition at the concrete, mental, spiritual, and symbolic levels.

Thus, for example, the exhibition includes certain works that deal with the symbolic perception of the domestic space. "Let’s Dance," the sculptural installation by **Orit Ishay**, presents a huge polystyrene deer head that traces the hunting tradition in homes and country mansions, where the heads of wild animals would be displayed on the walls as trophies. The large-scale wall tapestry by **Tamar Lev-On**, "The Weaver and the Soothsayer," is reminiscent of both a familiar domestic setting and a legendary castle - a mixture of truth and fiction that generates uncertainty.

"Wag" and "Round & Round" - the libraries designed by **Merav Rahat** - are positioned as furnishings within the relaxation area, comprising a defined, delineated domestic space. In addition, the exhibition presents a sketch composed of fine black threads, which are affixed to a white surface and framed like a window. This work, "Window" by **Tal Amitai-Lavi**, contrives to toy with the interior-exterior illusion. Are we in a domestic space looking out, or is the painted landscape an interior space within a large house?

Other works bring us the home through a more symbolic lens. **Haya Graetz Ran** symbolizes physical and psychological spaces through the characters depicted in her series of paintings: "The Teddy Bear," "The Girl," "The White Dresses." These all

לא הייתה ביניהם שפה כתובה כפי שאנו מכירים היום. בעזרת מארג מורכב של כבלים וקשירות ואף סוגים שונים של קצוות פרומים, העבירו התושבים את הקיפו מכפר לכפר, כאשר מומחה לקריאת הקיפו תרגם את המשמעויות. הקיפו כמו הטוטם הכיל מידע לחיחום מדיני, מעין גבולות טריטוריאליים שרק בהם ידעו לקרוא, להבין ולהעביר את המידע.

על פי אותה תפיסה, המובייל הענק שהציבה **קארין צור**, התלוי מן התקרה, מורשת של לוכדי חלומות ומסורת אינדיאנית שבטית, מסמלים גם הם את מרחב ״ההשתכנות״.

בספרו ״המילים והדברים״ (Les Mots et les Choses), טבע מישל פוקו (Michel Foucault) את המונח הטרוטופיה (מיוונית : הטרו - שונה, טופוס - מקום) לכינוי מרחבים המקיפים את הסובייקט ומגדירים אותו מחדש לשם שלילת זהותו.

שני ציורים של **גיל דסיאנו ביטון**, המוצגים בתערוכה, שאובים מסדרת תצלומים של דודו השוהה בכלא. האחד נראה כמו ״הסעודה האחרונה״ בו דמויות מחופשות, מעוותות פנים - ובשני, דמות אחת מחופשת יושבת בחלל בהשראת הצייר האנגלי פרנסיס בייקון. רבות מן עבודותיו של גיל עוסקות במעמד האסיר בכלא הישראלי, באותו מקום המכונה ״בית״ זמני או קבוע, הנועד להרחקת עבריינים מן החברה לשם הענשה. הידיעה כי יצירתו מתייחסת לכלא, משנה לחלוטין את ההתבוננות בעבודותיו. האם הכלא יכול להיחשב כבתי?

חלל ״הלא-מקום״ (Non Places) הינו מונח שהגה מארק אוג'ה (Marc Auge), המתאר חללי מעבר ריקים מכל תוכן וזהות, שבני האדם המציאו במאה הקודמת. שדות תעופה, קניונים ואוטוסטרדות מתפקדים כחללי ״לא-מקום״, כדי להשיג מטרה ספציפית: לשדה התעופה נכנסים על מנת לטוס, בקניון משוטטים על מנת לקנות, באוטוסטרדה נעים מנקודה א' ל-ב'. האם ניתן להגדירם כמקומות השתכנות? **איה אליאב** בציוריה ״מקלט״ ו-״אונייה״ מעלה את הדיון אודות אפשרות ההתקיימות ביחית באותם ״לא -מקומות״. במקלט שוהים לצורך התגוננות, ובאונייה לצורך מעבר ממקום אחד לשני. כיצד ניתן להבין את המושג קיומי בהקשר למקומות אלה? האם אין סתירה בין הגדרתו של אוג'ה לבין תפיסתו של היידגר?

שתי עבודותיו של **ציקי אייזנברג**, מחזירות אותנו אל שנות השישים בישראל, כאשר שכונות ״טרומיים״ חדשות החלו לצמוח כחלק מהתרחבות עירונית. בצילומיו מתקיים משחק הסתרה המדגיש את רגשות הדמויות שביקרו, לכאורה, בביתם העתידי. האם שכונות מגורים, אינם סוג של ״לא מקום״? או אולי הטרוטופיות עירוניות שנבנו לצורך הרחקת אוכלוסיות מסוימות מן המרכז אל הפריפריה?

מספר עבודות בתערוכה מתחקות אחר המחקר בעזרת דימויים מופשטים. חלקן מפרקות את דימוי או סמליות הבית לכדי מארג מופשט של דימויים, כמו בציורה של **יערה אורן**, ״חלון סיני״, שבו היא השכילה לפרק את החוויה הביתית לכדי צבעוניות חמה, ואלמנטים שפורקו להם במרחב הקנבס - או זוג עבודותיו של **גלעד אופיר**, תצלומים של פירוק חומרי ניסיוני, המעלים במעורפל את דימויו של הבית בסמלו הראשוני, כפי שילדים מציירים.

יבגני מרמן אף הוא הפשיט צורנית שורות אדריכליות לכדי צורניות יפנית מינימליסטית מופשטת, בהם הריק לא פחות חשוב מהקו עצמו ואף משלים אותו. **יובל בראל** בציורו המופשט ״כשלון ההשתכנות״, עוסק בחוויית ״כשלון״ בתוכנית שהות אמן בערד, חוויה בין משפחתית לבין אנתרופולוגית, המשתמשת במצדה כמקור השראה. לדבריו: ״מהדהה הכשלון של יושבי מצדה אשר בדיוק כמוני, הקריבו את בני משפחתם למען אידיאל המגדיר את כל חייהם מחדש״. המקום, במקרה הזה מסרב לקבל אליו את האדם, המשפחה, העם - מאלץ אותם להישאר עוברי אורח ברי חלוף״.

ציורה של **נעמי מנדל** , ״ללא כותרת״, הנע בין הסגנון ההיפר ריאליסטי ובו בזמן מופשט, מהווה גבול תמטי בין אותן עבודות מופשטות לבין התפיסה הסמלית של המקום. נעמי ציירה מעין שקית ניילון ססגונית, הנמצאת בחלל סגור ומהווה בעצמה חלל קיומי לאובייקטים דמיוניים. על אותו מישור סגנוני, מתפקדים גם שני ציוריו של **האדי חליל**, המורכבים ממרקמי צבעים הבולעים ומדגישים בו בזמן את הדימויים המאוד ראשוניים, שנראים כטובעים ונמסים בקומפוזיציה. הדומיננטיות הכחולה מחברת את החוויה לטבע של כדור הארץ ובכך מחזקת את מעמדו החללי, ביתי. ■

loose ends. These would be transported from village to village, where the local quipu expert would be able to decipher their meanings. Like the totem pole, the quipu contained information that defined political borders, and in a way territorial boundaries as well, as only the people within those borders could read, understand, and convey information.

Keeping to the same concept, **Karin Zur**'s giant mobile, hanging from the ceiling, calls upon the heritage of dream catchers and the Native American tribal tradition, while also defining the ״dwelling״ space.

In his book *Les Mots et les Choses* (*The Order of Things*), Michel Foucault coined the term ״heterotopia״ (Greek: *heteros* - different, *topos* - place) to refer to spaces that surround the subject and yet redefine it, inverting its identity.

Two paintings by **Gil Desiano Bitton**, shown in the exhibition, are drawn from a series of photographs of the artist's uncle, who is currently serving a prison sentence. One, bringing to mind Leonardo's "Last Supper," depicts characters wearing festive costumes, yet with distorted faces. Then, in the second painting, a solitary costumed figure sits in a space inspired by English painter Francis Bacon. Many of Bitton's works wrestle with the status of a convict within an Israeli prison - a temporary or permanent "home" designed to segregate criminals from society in the name of punishment. The knowledge that the artist's works refer to the prison experience fundamentally transforms any perception of those works. Can a prison be considered a home?

"Non-place" is a term coined by Marc Augé to describe the spaces of transience, devoid of all content and identity, that were invented by humans during the 20th century. Airports, shopping malls and highways all function as non-places, designed to fulfil a particular goal: we go to the airport to catch a flight,

of temporary residence: the Bedouin tent in the Middle East, the yurt in Mongolia, or the teepee on the North American plains. Does impermanence weaken the sense of dwelling? Does permanence exclude any other form of existence? Are fixed dwellings a Western social norm?

In its wanderings, Jewish tribalism sanctifies continuity and infinity as a theoretical, conceptual space in opposition to the Western outlook - which was originally Greek and later Christian. In this sense, have we converted to Christianity? Or will the Jewish soul always view transience as an opportunity for personal and mental openness?

The entire Heideggerian concept of "dwelling" suggests a range of imagery drawn from early tribal and pagan customs. **Shay Id Alony**'s totem series, "Sections," which he constructs from various pieces of wood he finds in the streets, represents a kind of hybridization of architectural structures, ballistic missiles, and tribal totem poles. The totem enabled tribes to explore their spiritual essence and enrich their inner experience. Each totem emblemizes the characteristics of each new soul that reaches maturity, and constitutes a spiritual compass for the person who then knows, due to the nature of the totem, their role in the tribe. Totem poles also served as boundary markers, defining the borders of their village and delineating the physical and spiritual dwelling of the villagers.

Also inspired by ancient customs, **Nir Artzi** presents paintings of the quipu knot records used by the Incas. Artzi recently returned from South America, having lived there for decades, bringing with him a world of rich historical imagery. As the Inca Empire used no form of written language as we know it today, the quipu was used for communication and reliable transfer of information between villages. Each quipu consisted of a complex set of knotted, color-coded cords, including various types of

the arches in **Diana Kogan**'s ruins. Her work proposes the body as a conduit for the flow of energy from and to the earth, in an endless cycle of existential desire that connects to the idea of the "body without organs" (BwO) proposed by Gilles Deleuze and Félix Guattari in their book *A Thousand Plateaus*, building on the term coined by French poet Antonin Artaud.

Is there a link between desire and Heidegger's dwelling? Is desire not the fuel and condition for continued existence? Further works leave us with the concept of the "home" as an inner experience: **Eyal Segal**'s "Timothy," a series of paintings depicting quiet nighttime landscapes that combine moonlight, earth, and sky. Segal plays perceptually with the internal existential and visual experience of his paintings, which immerse the viewer and emphasize the inversion - "to be in a quiet space, surrounded by the outdoors and under the open sky," he says.

In Segal's poetic video piece, "Sand Storm & Lawrence Tree 2013," a solitary acacia tree is seen being buffeted by a sandstorm within the striking red desert landscape of Jordan's Wadi Rum. The desert constitutes a physical, symbolic, and psychological place of residence for the Bedouin tribes who live there and refer to the location as the "Valley of the Moon" due to its resemblance to the craggy lunar surface. A terrain of exile and wandering, home to voices lost in time, is featured in the name of the work. The Lawrence Tree endows the tree with the spirit of Lawrence of Arabia - the archaeologist, writer and British army officer, Thomas Edward Lawrence, who was active in the Arab Revolt against the Ottoman Empire during the First World War.

The tribal space is also explored in the work of **Hila Laiser Beja**, who presents a beautiful pair of photographs featuring the tents of Berber tribes in the Merzouga desert of southern Morocco. Like the abodes of the biblical Israelites, the tent is a symbol

we wander the mall to make a purchase, and we drive along the highway to get from point A to point B. But can these non-places be defined as dwelling places? In her paintings "Shelter" and "Ship," **Aya Eliav** raises the possibility of making a home in these non-places. People stay in a shelter for protection, and live onboard a ship in order to travel from one place to another. How can we understand the concept of dwelling in relation to these places? Is there in fact no contradiction between the definitions of Augé and Heidegger?

Two works by **Tziki Eisenberg** take us back to the Israel of the 1960s, when new prefab neighborhoods began to spring up everywhere as a symptom of urban sprawl. His photographs play a game of concealment that emphasizes the emotional experience of the figures who are ostensibly visiting their future home. What are residential neighborhoods, if not a kind of non-place? Or are they urban heterotopias built to exclude certain types of people from attractive suburbs and relegate them to less desirable rural areas?

A number of works in the exhibition pursue the same essential concept through abstract imagery. Some break down the imagery or symbolism of the home into an abstract web of images, such as in **Yaara Oren's** painting "Sinai Window," in which she deconstructs the domestic experience into warm colors and disassembled elements within in the space of a canvas. Similarly, **Gilad Ophir's** photographs depict the experimental breakdown of materials, subtly evoking the most fundamental, rudimentary image of the home, as painted by children.

Evgeny Merman, too, has stripped down formal architectural shapes into abstract Japanese minimalism, in which the void is no less important than, and even completes, the line itself. In his abstract painting "The Failure of a Residency," **Yuval Barel** confronts the experience of "failure" during

an artist's residency in Arad – a familial and anthropological experience that uses the tragic siege of Masada as a source of inspiration. As Barel says, "This echoes the failure of those who lived on Masada and, just like me, sacrificed their families in the name of an ideal that had redefined their entire lives." In this instance, the place refuses to embrace the person, the family, the people – forcing them to remain in a state of transience.

Naomi Mendel's painting, "Untitled," which veers from the hyper-realist to the abstract, represents a thematic border between these abstract works and the symbolic perception of place. Naomi has painted a colorful plastic bag, which is not only enclosed within a contained space but itself constitutes an existential space for imaginary objects. **Hadi Khalil's** two paintings also operate on a similar stylistic plane. They are composed of colorful textures that simultaneously swallow up and emphasize the primary imagery that appears to be both drowning and melting in the composition. The dominance of blue connects the experience to the nature of planet Earth, thus strengthening its spatial, domestic status. ■

Eyal Segal, Sand Storm & Lawrence Tree, HD-Video, 2:28 min Original score: Isaac Shushan, 2013
אייל סגל, חול, סופה ועץ לורנס, HD וידאו, 2:28 דק' ליון ומוזיקה מקורית: יצחק שושן, 2013

Gil Desiano Bitton, *Untitled*, Oil on plywood, 65x90 cm, 2017
גיל דסיאנו ביטון, ללא כותרת, שמן על דיקט, 65x90 סמ', 2017

Gil Desiano Bitton, *Members of Kibbutz Eshel*, Oil on canvas, 190x280 cm, 2017
גיל דסיאנו ביטון, חברי קיבוץ אשל, שמן על בד, 190x280 סמ', 2017

Carmit Shlomi, Untitled, Archival pigment print, Diameter: 50 cm, 2019

כרמית שלומי, ללא כותרת, הדפס פיגמנט ארכיוני, קוטרו: 50 סמ', 2019

Orit Ishay, Let's Dance, Installation. Edition unique: polystyrene, jasmonite, white paint, wood, 175x85x80 cm, 2010

אורית ישי, הבה נרקודה, מיצב פיסולי יחידני: פוליסטירין מוקצף, ג'סמוניט, צבע לבן, עץ מלא, 175x85x80 סמ', 2010

Yaara Oren, Untitled, Oil, acrylic and spray on canvas, 100x100 cm, 2014
יערה אורן, ללא כותרת, שמן, אקריליק וספריי על בד, 100x100 סמ', 2014

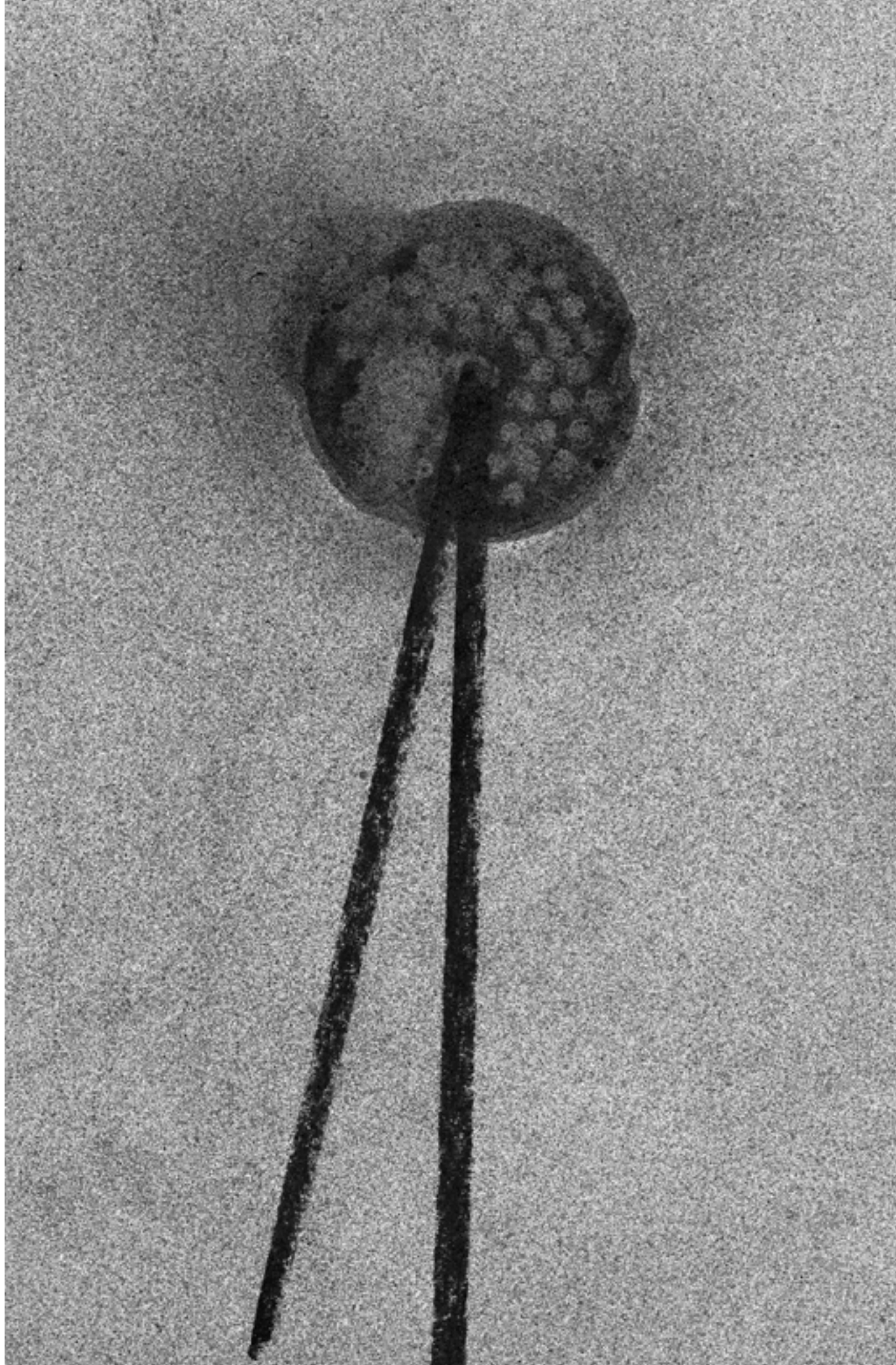

Diana Kogan, Untitled (backyard), Oil on canvas, 120x120 cm, 2019
דיאנה קוגן, ללא כותרת (חצר אחורית), שמן על בד, 120x120 סמ', 2019

Hadi Kalil, Starry night, Oil on wood, 40x30 cm, 2017
האדי חליל, לילה מלא כוכבים, שמן על דיקט, 40x30 סמ', 2017

Gilad Ophir, Migdalar, Black & white photo, inkjet digital print on paper, 110x90 cm, 2011
גלעד אופיר, מגדלור, צילום שחור לבן, הדפסה דיגיטלית דיו על נייר, 110x90 סמ', 2011

Tziki Eisenberg, Barrow 4 (mom), Color photography inkjet print, 45x60 cm, 2018
ציקי אייזנברג, תל 4 (אמא), תצלום צבע, הדפסת הורקת דיו, 45x60 סמ', 2018

Tziki Eisenberg, Barrow 3 (dad), Color photography inkjet print, 45x60 cm, 2018
ציקי אייזנברג, תל 3 (אבא), תצלום צבע, הדפסת הורקת דיו, 45x60 סמ', 2018

Hila Laiser Beja, Tent, Photo, 80x120 cm, 2010
הילה ליזר בג'ה, אוהל, צילום, 80x120 סמ', 2010

Hila Laiser Beja, Tent, Photo, 80x120 cm, 2010
הילה ליזר בג'ה, אוהל, צילום, 80x120 סמ', 2010

Aya Eliav, Shelter 03 # (triptych), Acrylic and wax on wooden board, 80x120 cm, 2017
איה אליאב, מקלט חס' 03 (טרדיפטיך), אקריליק ושעווה על לוח עץ, 80x120 סמ', 2017

Haya Graetz-Ran, *White Dresses*, Oil on cutting board, 22x49 cm, 2004
חיה גרץ רן, שמלות לבנות, שמן על עץ (קדרש חיתוך), 22x49 סמ', 2004

Orit Ishay, According to the necessity and the likelihood, Blinking Neon in Loop, translucent Plexiglas half ball, Neon letters 12 cm (h), foam polyester, high voltage transformer, blinker, electric cables, Plexiglas, black color, Diameter: 60 cm, 2011

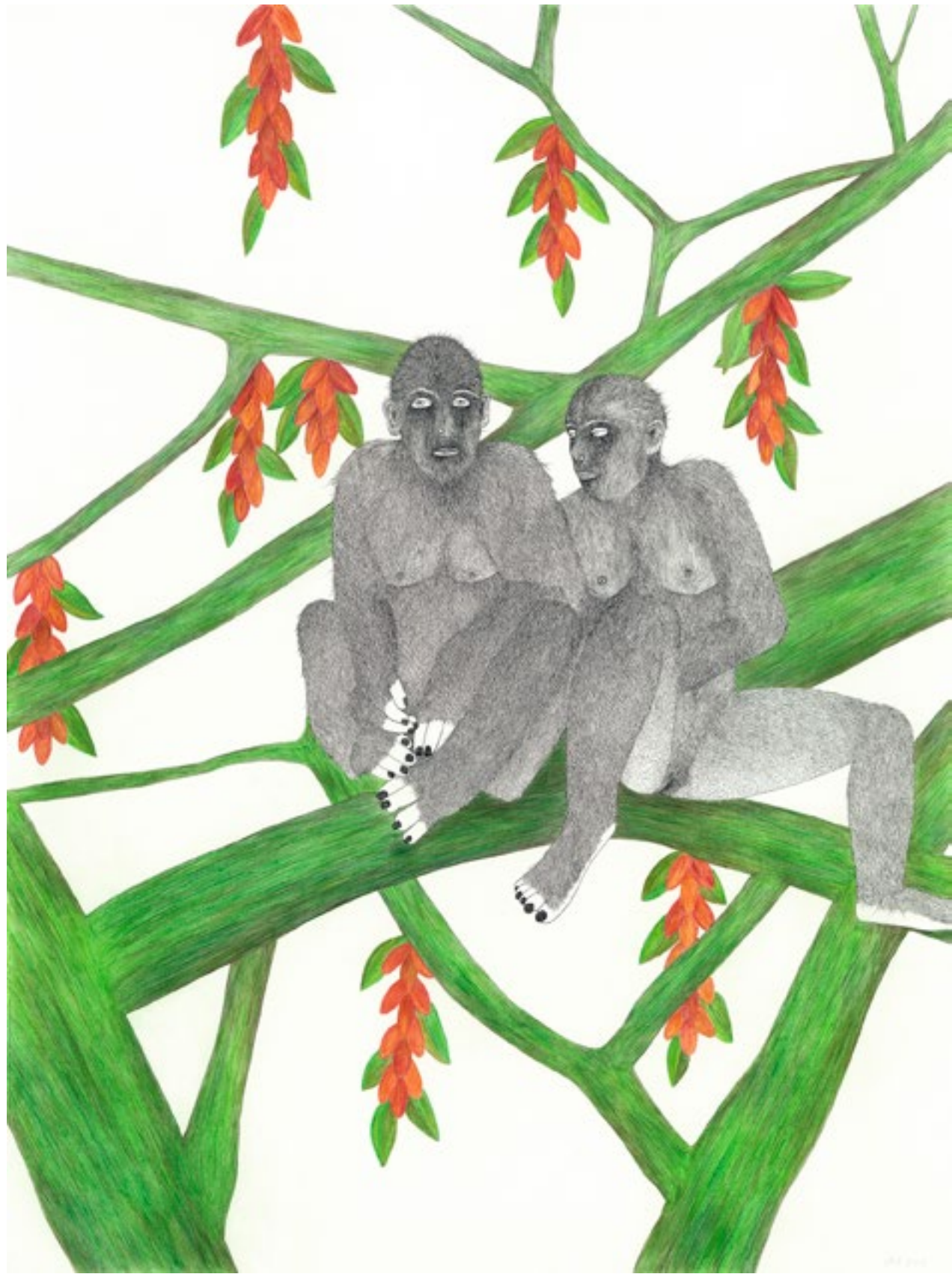
אורית ישי, על פי ההכרח והצורך, ניאון מהבהב בלולאה. כדור פוספקס שקוף אופתיות ניאון בגובה 12 ס"מ, לוח פיוזסי, שנאי מתח גבוה, בקר מהבהב, כבלי חשמל, צבע שחור, קוטר: 60 ס"מ, 2011

Merav Rahat, Round & Round, Plywood, mirror laminate, color, 125x90x95 cm, 2015
מירב רהט, ראונד-אנד-ראונד, לביד, פורמאיקה מדאה, צבע, 125x90x95 סמ', 2015

Merav Rahat, Wag, plywood, metal, mirror laminate, color, 68x65x158 cm, 2015
מירב רהט, נישכוש, לביד, מחכת, פורמאיקה מדאה, צבע, 68x65x158 סמ', 2015

Moran Kliger, *Two in the bushes, link and pencils on paper, 105x78 cm, 2015*
מורן קליגר, שניים על עץ, דיו ועפרונות על נייר, 105x78 סמ', 2015

Moran Kliger, *Home, ink on paper, 120x83 cm, 2015*
מורן קליגר, בית, דיו על נייר, 120x83 סמ', 2015

Shay Id Alony, Section 9, Mixed media, 135x30x38 cm, 2009
שי עיד אלוני, חתך 9, טכניקה מעורבת, 135x30x38 סמ', 2009

Shay Id Alony, Section 3, Mixed media, 185x38x19 cm, 2009
שי עיד אלוני, חתך 3, טכניקה מעורבת, 185x38x19 סמ', 2009

Shay Id Alony, Section 4, Mixed media, 135x30x38 cm, 2009
שי עיד אלוני, חתך 4, טכניקה מעורבת, 135x30x38 סמ', 2009

Naomi Mendel, *Untitled*, Oil on canvas, 60x80 cm, 2018
נעמי מנדל, ללא כותרת, שמן על בד, 60x80 סמ', 2018

Nir Artzi, *Quiipo II / Quiipo III*, Encaustic of shellac and pigments, 75x55 cm, 2019
ניר ארצי, קיפו II / קיפו III, אנקאוסטיקה של שלאק ופיגמנט, 75x55 סמ', 2019

Tamar Lev-On, The embroiderer and the fortune-teller, Wall carpet, felt and embroidery, 350x280 cm, 2017
תמר לב-און, הרוקמת והידעונית, שטיח קיר, לבל וחוטוי רקמה, 350x280 סמ', 2017

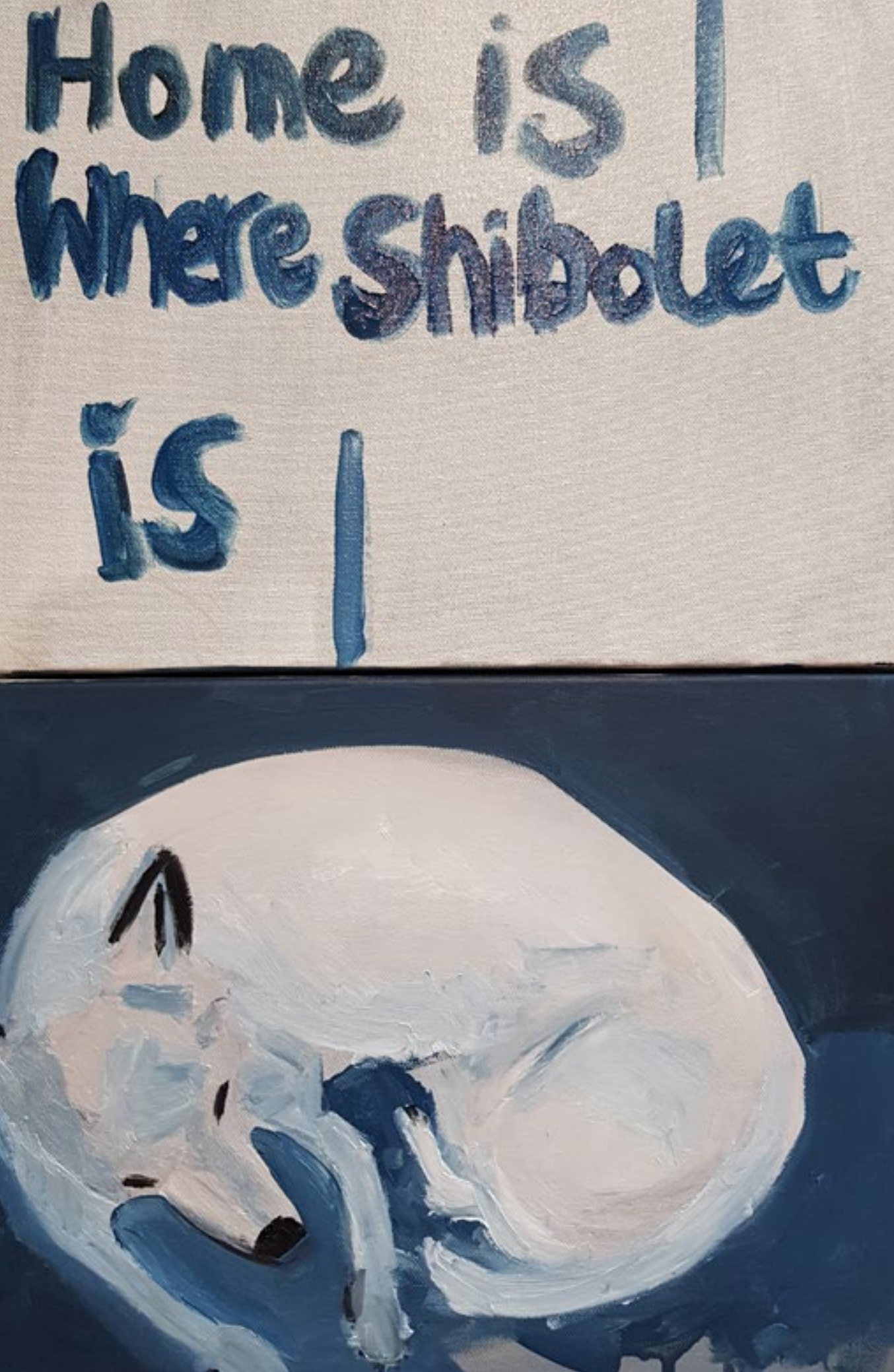
Karin Zur, Untitled, Mixed media, Different sizes, 2019
קארין צור, ללא כותרת, טכניקה מעורבת, מידות שונות, 2019

Eyal Segal, Timothy (17#), Oil on Canvas, 130x90 cm, 2018
אייל סגל, טימותי (17#), שמן על בד, 130x90 סמ', 2018

Yuval Barel, *The dissolving memory of the master*, Mixed media on canvas, 55x69 cm, 2018
יובל ברצל, הוכרן הנמוג של המאסטר, מדיה מעורבת על בד, 55x69 סמ', 2018

Shira Gepstein Moshkovich, Home is where Shibolet is, Diptych, oil on canvas, 180x125 cm, 2019
שירה גפשטיין מושקוביץ, הבית נמצא במקום בו נמצאת שיבולת, דיפטית, שמן על בד, 180x125 סמ', 2019

Shira Gepstein Moshkovich, Shibolet, Oil on canvas, 180x125 cm, 2012
שירה גפשטיין מושקוביץ, שיבולת, שמן על בד, 180x125 סמ', 2012

Tamar Roded Shabtay, Untitled, Fluid acrylic on wood, 100x120 cm, 2018
תמר רוֹדֶד שַׁבְּתַי, ללא כותרת, אקריליק נוזלי על דיקט, 100x120 סמ', 2018

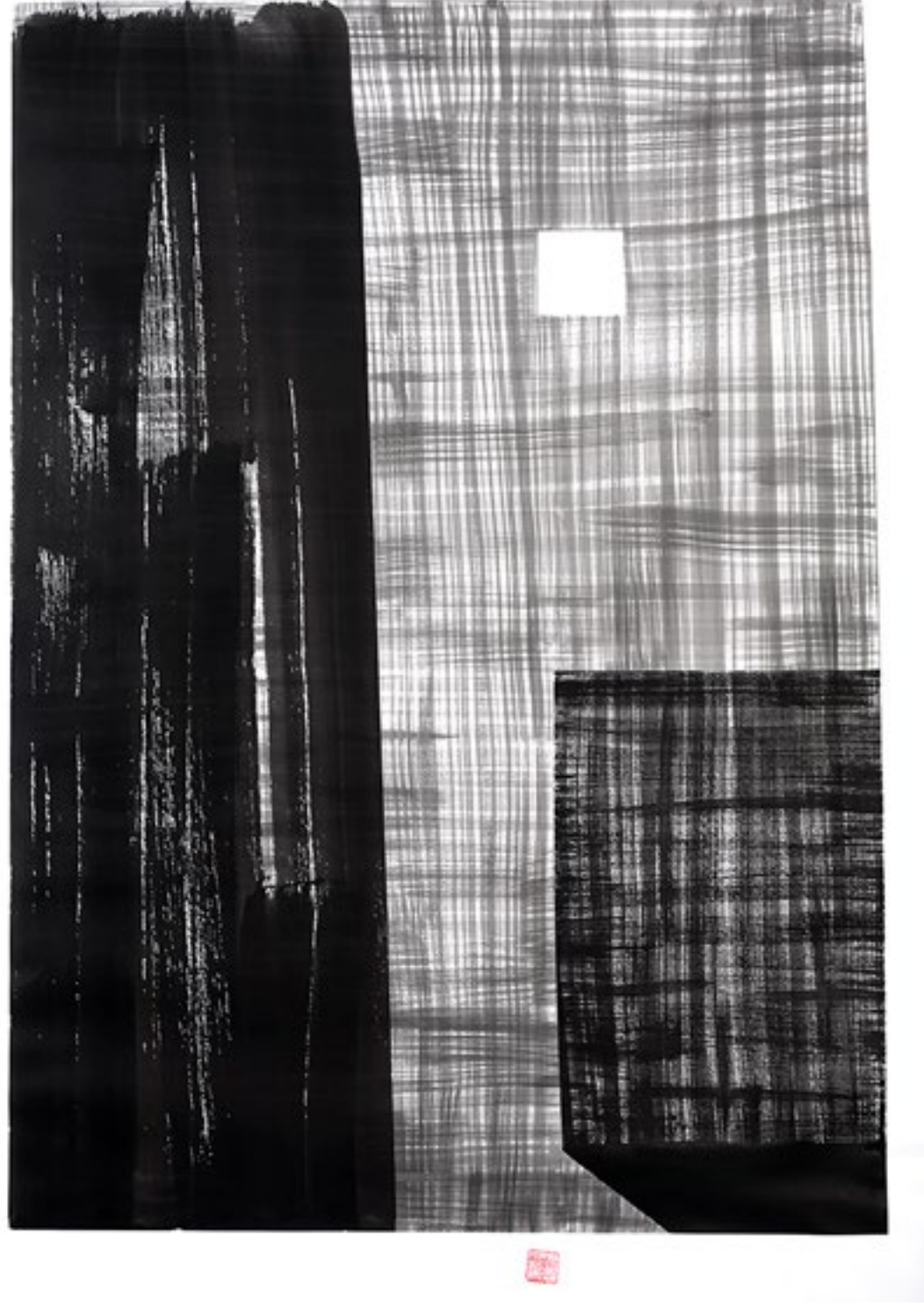
Tamar Roded Shabtay, Self-portrait as child, Fluid acrylic on wood, 50x60 cm, 2018
תמר רוֹדֶד שַׁבְּתַי, דיוקן עצמי כילדה, אקריליק נוזלי על דיקט, 50x60 סמ', 2018

Merav Sudaey, *Bathing*, Oil on canvas, 170x180 cm, 2018
מרב סודאי, מתחצות, שנת על בד, 180x170 סמ', 2018

Evgeny Merman, Inneroutfuture 8 #, Japanese ink, brush, stamp on paper, 84.1x18.9 cm, 2016
2016, סמ' 84.1x18.9, יבגני מרמן, העתידפנימיחיצונית #8, דיו יפני, מברשת, חותמת על נייר, 84.1x18.9 סמ', 2016

Evgeny Merman, Down, from the series - Inneroutfuture, Japanese ink, brush, stamp on paper, 84.1x18.9 cm, 2016
2016, סמ' 84.1x18.9, יבגני מרמן, מתוך הסדרה - העתידפנימיחיצונית, דיו יפני, מברשת, חותמת על נייר, 84.1x18.9 סמ', 2016

Tal Amitai-Lavi, *Window*, Black thread on Perspex, 71x104x95 cm, 2017
טל אחיטאי-לביא, חלון, חוטי תפירה על פרספיקס, 71x104x95 סמ, 2017

Layla Klinger, *Still Life, Fiber nesting between the trees, Recycled wool rovings, 2019*
לילה קלינגר, טבע דומם, קינון טקסטילי בין העצים, חומרים: סרטי סיבי צמר ממוחזר, 2019

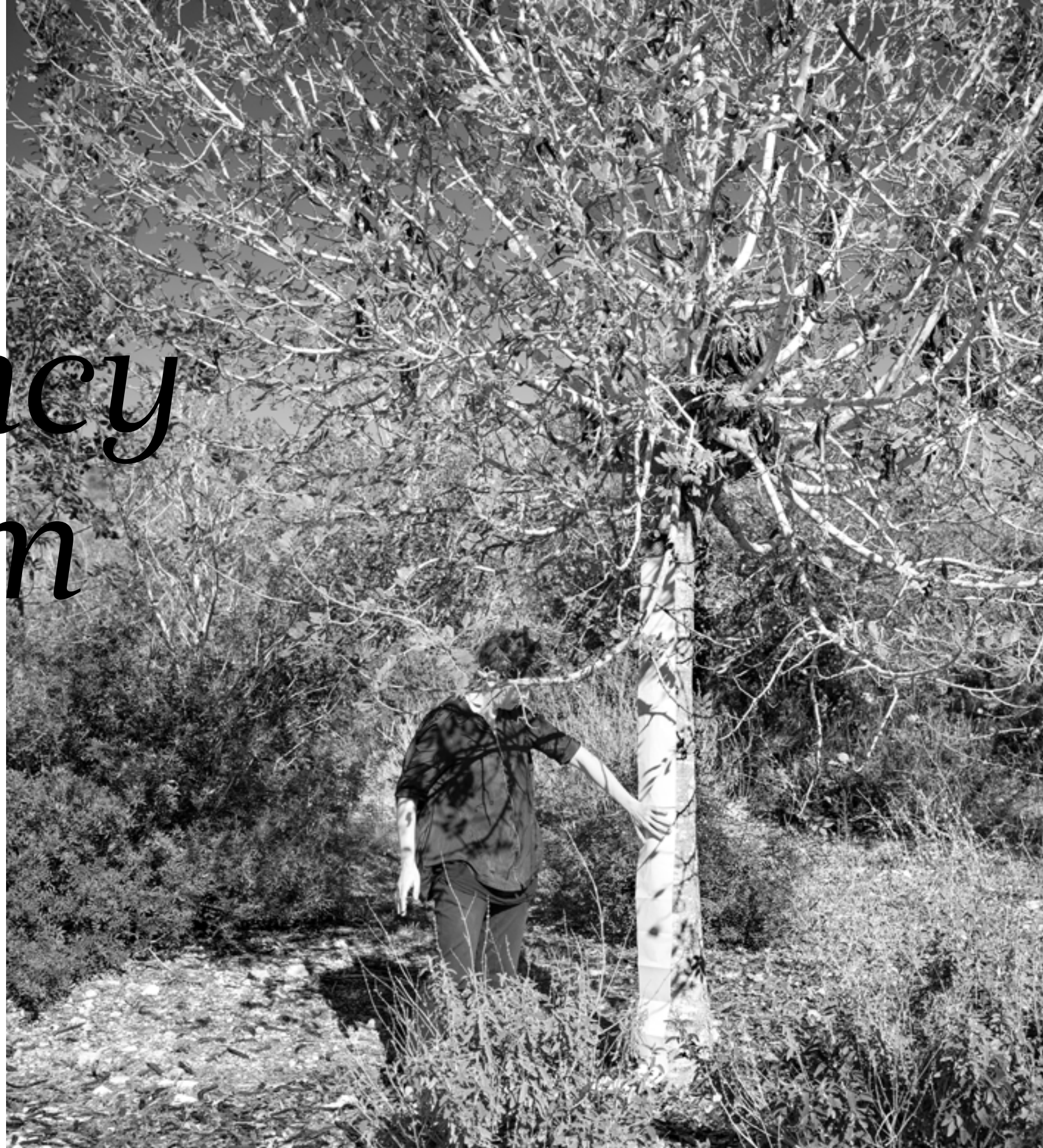

תכנית שהות אמן

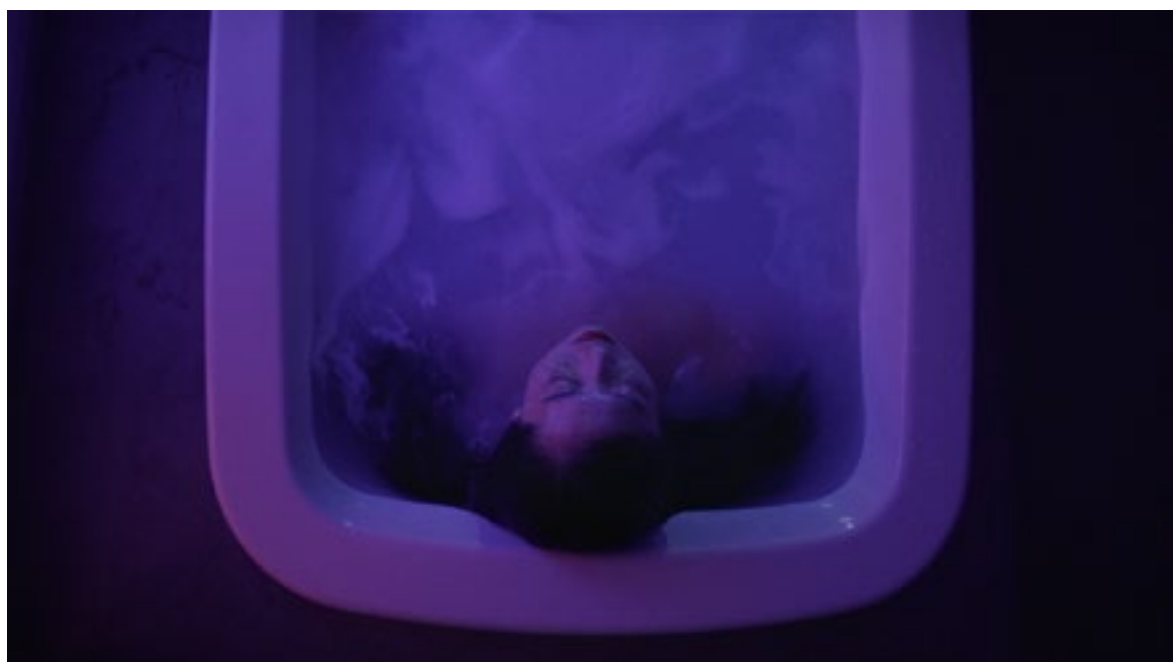
AFAR *Residency Program*

Ran Slavin
David Adika
Merav Rahat
Aya Eliav
Michel Platnic
Miriam Cabessa
Tal Amitai - Lavi
Eyal Fried

רן סלבין
דוד עדיקא
מירב רהט
איה אליאב
מישל פלטיניק
מרים כבסה
טל אמיתי לביא
אייל פריד

Miriam Cabessa, Photo: Adi Tarkay
מרים כבסה, צילום: עדי טרקאי

Ran Slavin
רן סלבין

Since 2016, the Carmel Forest Spa Resort has hosted many leading Israeli artists for a week of research and creative pursuits. During this time, the artists hold fascinating sessions with the Resort's guests - a rare chance for all parties to enrich their knowledge while experiencing new, different worlds.

The AFAR project gives artists a unique opportunity to stay in a place that is completely surrounded by nature and secluded from everyday life - an island of calm, in which time, rhythm, and perceptions of space are profoundly altered. The program is directed by Isrotel's curator, Sharon Toval.■

החל משנת 2016, מארחת אחוזת הבריאות והספא יערות הכרמל אמנים ישראלים מובילים למטרות יצירה ומחקר, לתקופה של שבוע ימים, בהם הם מקיימים מפגשים מרתקים עם אורחי האחוזה - הזדמנות נדירה לכל הצדדים להעשיר ידע ולחוות עולמות חדשים ושונים.

פרויקט 'ארט יערות' מאפשר לאמנים לשהות במקום שכולו טבע ומנותק מחיי היום יום - אי של דוגע, שבו הזמן, הקצב ותפיסות המרחב שונים. באחוזה מוצגות יצירות אמנות שנוצרו בעת שהותם של אותם אמנים, בכל תחומי היצירה והמדיה: צילום, ציור, מיצג, קולאז'ים ועוד. התוכנית מנוהלת ע"י אוצר רשת ישרוטל, שרון טובל.■

שרון טובל
Sharon Toval

אוצר
Curator

David Adika
דוד עדיקה

Merav Rahat
מירב רהט

יום ראשון, 23.4.2017

צהריים טובים!

צהריים טובים, אני הגעתי לתכנית שהות אמן.

שהות אמן?

כן, ל.. תכנית רזידנסי. דיברתי עם מרינה...

אה, כן מרינה. מה שמך?

איה.

שבי בבקשה איה, בואי נראה אם את רשומה פה.

את בטוחה שאת נשארת פה ללילה?

כן, לא ללילה אחד, לארבעה לילות, לפי מה שהבנתי...

מי ביצע את ההומנה?

אני לא יודעת. אין לי מושג. אולי מרינה?

מה עם משפחה שלך?

אליאב.

אליאב... אה, אני רואה. כתבו אותך בטעות עם A ולא עם E.

אה, את איה אליאב?

כן. אליאב. הנה, (אני מצביעה על התכניה המודפסת שמונחת על

שולחן הקבלה שלידו התיישבתי), אני זו זו שכתובה פה. זו אני.

אה, נו, אז מה את נכנסת ככה, בשקט, כאילו שבאת לתת הרצאה וללכת...

אני לא יודעת, נכנסתי בשקט? לא יודעת...

את אמנית, וואי, תכיני לנו דברים מעניינים, משהו מרענן?

אני מקווה, אתה יודע, מקווה שיצא משהו מעניין.

בטח, למה שלא יצא, את נראית אחת שיודעת ליצור דברים מעניינים דווקא.

לא יודעת, אל תלחיץ... כשאין ציפיות יוצא, כשיש ציפיות זה יוצר בעיות...

לא, את נראית אחת שיוצרת דברים יפים, מעניינים. הנה המפתח שלך, וזו התכניה, רגע אני כבר אקח אותך למרינה.

חדר בבית מלון יפה. חדר יפה. נוף יפה. בקבוק מים ושני גביעים על השולחן. צלחת מעוצבת עם ארבעה איצטרובלים מהשמורה. הכל מסודר, הכל נקי, הכל אסתטי. הכל בסדר. מיווג אויר. פרקט עץ מהגוני. סמך טלוויזה מלבני שטוח. ראי עגול. אני מוסיפה לסידור השולחן המוקפד חמש שפופרות צבעי אקריליק שהבאתי איתי בשורה מסודרת. צהוב, אדום, כחול פטלו, שחור, ושפופרת גדולה של לבן. תמיד הוא מתבזבז לי מהר. שבעה משטחי עץ מלבניים. חבילת מכחולים ושבע-עשרה עפרונות מחודדים ברכיכות שונות. ספריי פיקסטיב. שתי צלחות טאפאס מעץ אורן שהבאתי איתי מברצלונה. נראה מה יצא, משהו מרענן. מסדרת הכל כמו טבע דומם של המאה ה-17 מארצות השפלה על השולחן ומתחילה לצלם משלוש זוויות שונות. יש עשכשיו אור יפה. נקי, מדוייק, צבעוניות חמה.

הפלישה הזאת מוצאת חן בעיני פתאום, פלישת צבעי האקריליק והעפרונות אל השולחן העגול המעוצב. כשמביטים בצילומים מבינים יותר את הניגוד הזה, את הפלישה המזוהה של הסטודיו אל חדר המלון. פלישת הלכלוך אל הנקיון, פלישת המשחק והניסוי אל הסדר המופתי, אל חווית אירוח מושלמת. פלישת "הופעת העצמי ומחשבות על פרפורמנס-ארט בעידן הדיגיטלי" אל בריכת הספא וניחוחות שמני הגוף. פלישת דפי הרישום והסקיצות לחדר השיבות הממוקד שהראתה לי מרינה בסיוור הקטן. פתחה דלת חדר מעוצב וממורק, עם חמישה-עשר כסאות מנהלים מסודרים סביב שולחן ישיבות מלבני מעץ כבד. פה נערוך את סדנת הרישום. פלאש - שולחן הישיבות המבריק מחר לאחר סדנת הרישום מלא בדלי חידודים ומחיקות אפרפרים שנדבקים אל השולחן המהודר ברק השולחן הופך למט דהוי ומלוכלך, דפי נייר מקוטעים שלא צלחו ונידוקו וניירות שלא נוצלו ונשארו פוורים על השולחן ביחד עם כמה עפרונות ששכחתי לאסוף. ואז יבואו המהלים לישיבה. אויאויואי.

דפיקה בדלת. שלום! שירות חדרים! האם את צריכה משהו?

חסר משהו? מגבות, שמפו, קרם גוף, יש הכל?

מממ... אני חושבת שיש הכל, הגעתי לי מומן... אה, אולי יש לך במקרה סמרטוט וכלי למים? שכחתי להביא. יכול להיותגם סתם איזה צצנתזוכנית וגרב שמישהו שכח באחד החדרים.

יום שני, 24.5.2017

פעמים מעטות בחיים אדם עוצר רגע ממלאכתו, מביט סביבו, נוגם נשימה, ועוד אחת כדי להיות בטוח שזה לא חלום, ואומר לעצמו - וואי, אני מאושר עכשיו.

מה אפשר לומר. עבר עלי יום של שייכרון חושים. בתור אישה, אמא, מפרנסת, אמנית, בת זוג, זה לא קורה לי כל יום בשנים האחרונות שאני קמה בבוקר, ככה בשקט שלי ויוצאת לחפש ענפים ועצים שמוצאים חן בעיני. כן, הייתי רוצה לקום ככה כל בוקר וזה לא קורה בסוף. היום זה קרה. מצאתי כמה די בהתחלת הטיול אבל החלטתי להשאיר אותם לסוף כדי לא להסחב איתם כל הדרך, ומי יודע אילו עוד ענפים יפלו לידי. האושר גבר כשהגעתי לחדר חובקת בין זרועותי ערימת ענפים יפים והבנתי שאני יכולה לשחק איתם בחדר ואף אחד לא יאמר לי כלום. לא שאני מלכלכת, לא שהם לא מתאימים לשידה. כלום.

כשירדתי לארוחת הבוקר הרגשתי שכבר חצי יום מאחורי. הצטלמתי עם העצים שלי כאילו במדורה, אחר כך באמבטיה ואחר כך כאילו שהם המאהב שלי במיטה שנשאר לבד יפה ועצוב. ובסוף כאילו הם מודל עידום עם גוף חטוב שזורק עצמו בתנועה סיבובית אחורה על גבי השולחן.

מה את ככה לבד במלון כזה שווה, לא חבל? בחורה כל כך חמודה כמך.

אני... לא אני לבד. ואני לא בדיוק אורחת במלון.

אה, את עובדת פה או מה?

לא, לא אני... אמנית.

וואלה, יפה, יפה. אז מה את באה להתרשם?

באתי לעבוד קצת... לתת כמה סדנאות ולעבוד קצת.

יפה, יפה, אז מה את עושה? מציירת?

מציירת, מצלמת...

מה למשל? תני דוגמא?

ענפים וכאלה...

ענפים וכאלה?

איך אני אסביר לך... זה קצת מסובך.

בסופו של דבר הבעיות מתחילות כשהעולם החיצון מפריע לך. מול שההם שנכנסו לחמאם בדיוק כשהתהלכתי במעגלים בקבקבי עץ עם מצלמה לא שאנשן שאלות. ובכלל, מול שאף אחד שאני מכירה לא רואה אותי כאן.

איה אליאב, 2017

יום שלישי, 25.4.2017

הבוקר עשיתי מעשה חכם וירדתי עם העיתון לארוחת בוקר. לאט לאט אני מחכימה בתורת הנפישה. חשבתי לי - במקום שהצוות יביט בי בצער בעודי יושבת לבד בארוחות, ככה תהיה לי את חברת העיתון ואף אחד לא יצטער עלי שאני לבד.

כמחשבה מהמעמוד האחורי, אחרת כל הבועה תתפוצץ לי פה, ואני בחתי הנה מברצלונה המתישה לנפוש וליצור, לא מתאים לי עכשיו כותרות.

"לנהירה ההמונית של תיירים מישראל למגוון חופי הים התיכון הצלולים איי יוון מצטרף הקיץ יעד תיירותי חדש. פורטורוז'- עיירת חוף סלובנית טיפוסית לחופי הים האדריאטי, היא תגלית העונה מבית גלובל חוויית".

אם פורטורוז' היתה יודעת שבית גלובל חוויית גילו אותה כיעד התיירותי הישראלי הבא היא בטח היתה בורחת על נפשה. למה אנחנו צריכים לכבוש יעדים חדשים כל הזמן, מה קורה לנו? היעד הבא שלי היה לכבוש את סדנת הרישום שהחלה בשעה 12:00ב"חדר ישיבות אָלה". האמת שמאוד התרגשתי. צלמה אתהנאשות משחקת כמו לפני הופעה או משהו כזה, אלא יותר בכיוון "ציפיתי בשמחה". באתי קצת קודם להכין דפים ולחדד עפרונות. פתאום חשבתי לי - אני הולכת ללמד טכניקות רישום למתחילים ו... כמה זמן לא רשמתי. ככה האמת, לא מהראש, אלא מהסתכלות. להסתכל ולרשום. טבע דומם, מודל עירום... אולי מאז שהיינו מארגנים בסטודיו המיתולוגי שלנו בדרך בגין ערבי רישום. ארבע חמש שנים. בליבי קיוותי שזה כמו לרכב

על אופניים, וליתר ביטחון וסתם כדי לסגור את הפינה עם עצמי, חשבתי שהיום אחרי סדנת הרישום והחמאם הטורקי, אשב לרשום קצת בחדר. אולי ארשום את ערכת הטיפוח שבאמבטיה או את אחד הענפים שכל כך אהבתי אתמול ושכבר הבוקר הרגשתי שמיצינו אחד את השני. הגיעו שישה משתתפים לסדנא. הצלחה מסחררת. בינינו - מי יזיז את עצמו לסדנת רישום בחדר ישיבות בקומה חמש כשיש לך מגוון טיפולי גוף, מסז'ים, ג'קוזים, חמאמים, בריכות ומיטות שיוזף בקומה שתיים?

התחלנו ללמוד על עפרונות. לקשקש בעפרונות שונים. מ-H עד B7. בתרגיל השלישי לאט לאט ראיתי על המשתתפים שהידיים נהיות יותר רגישות, הראש מוצא כבר לבד איזורים שדורשים שיפור, מאתר טעויות שנעשו בהתחלה... אדרנלין. נוכרתי כמה אני אוהבת ללמד לצייר, ואז גם חשבתי, שלפני שגלובל חוויית מגלים את פורטורוז', הם חייבים ללכת פעם לסדנת רישום ולגלות חוויה גלובלית אמיתית.

איה אליאב, 2017

יום רביעי ואחרון 26.4.2017

הבוקר התעוררתי עם כאב ראש וצוואר תפוס. יותר מידי שעות מול המסך. אתמול כשהבנתי שהיום זהו בעצם יומי האחרון פה בתכנית (או יותר נכון - העניין נגמר מהר מידי) נכנסתי ללחץ. עבר יותר מחצי, זמזמתי לעצמי בראש באמצע היום והזמוזם הוה לא פסק. עד הערב כבר לא יכולתי לשמוע אותו יותר. היה נראה לי כבר פשוט יותר למצוא דרך להשאר פה עוד כמה ימים מאשר לנטרל את הצער המזומם לו בראשי שהשבוע הזה עומד להסתיים.

לסדנת הרישום בטבע היום הגיע אישה מאוד חביבה שרצתה ללמוד ציור כל החיים ולא מצאה זמן. והנה נפלתי עליה מהשמים. ישבנו ולמדנו על עפרונות, ואחר כך למדנו איך ניגשים לצייר נוף. הרי זה מתבקש פה, ואולי זה נראה קל, אבל זה בכלל לא פשוט להבין איך לגשת לציור נוף. בסוף הסדנא היא מאוד הודתה לי ואמרה שפתאום למדה להתבונן אחרת בדברים, ושהיא מאוד שמחה על ההזדמנות שממש נראה שהגיעה אליה בהזמנה. אולי אגש להנהלה בחביבות ואציע להם להשאר עוד כמה ימים, כי מסתבר שכמעט כל יום מגיעים אורחים שרצו ללמוד ציור כל החיים ולא הזדמן להם, וזה ממש מושך קליינטים זה שאני פה.

יש את הגישה הזאת ויש את הגישה ההפוכה. הרי דק בכח משיגים פה דברים. אגש להנהלה בהחלטיות ואודיע להם שאני לא מתפנה מחר.

באיזה שעה הצ'ק אאוט? שתיים עשרה? אז לא. תשכחו מזה. אני לא מתפנה. מדביקה את המזוודה לפרקט ואת הפיקסטיב שהתחלתי לשולחן. יש לי דבק חם. תמצאו איזה חוק לעגן אותי בו. ונשאיר את המצב כמו שהוא. לא תצטערו. טוב, האמת היא שעבדתי פה מאוד קשה. לא בצחוק, בשיא הרצינות. יותר מידי דברים ראיתי וצילמתי ורציתי לתעד ולצייר, ים של אינפורמציה ויוזואלית, וסדנאות והרצאות, ובסוף היום אחרי ארוחת הערב להוריד את כל החומר למחשב, לערוך לזרוק, לשמור, לתייק לתקן צבעוניות בפוטושופ. אתמול באחת בלילה גמרתי עם הלשון בחוץ. אין פלא שהתעוררתי עם צוואר תפוס וכאב ראש. האמנות גמרה אותי. אני תשושה.

את שאר היום פשוט אעביר בבריכה. כמו כל האורחים שמסתובבים פה עם חלוקי בריכה לבנים כל היום. גמרנו. קצת לנות. ארגנתי תיק קטן עם עיתון, כובע ומפתח לחדר. איזה כיף, בריכה! ברגע שעמדתי לסגור את התיק קלטתי את היד שלי מכניסה גם את המצלמה. ישר אמרתי לה להחזיר את המצלמה לשולחן. שום דבר, את לא הולכת לעבוד גם בבריכה. תני לעצמך איזה שעה ככה, בלי מצלמות ובלי עפרונות די, נגמר. תסגרי את הבסטה. צריך לדעת לעצור. היה נעים, היה יפה, והלוואי ויקרו לי עוד תכניות רזידנסי כאלה בחיים. זה ממש מצא חן בעיני.

Michel Platnic
מישל פלטניק

Tal Amitai - Lavi
טל אמייתי לביא

Miriam Cabessa
מרים כבסה

Eyal Fried
אייל פריד

